

SIENNA COLE

LEFELE A FOLYÓN

SIENNA COLE

LEFELE A FOLYÓN

álomgyár

ÁLOMGYÁR KIADÓ
2018

Egy pincérnő.
Egy újságíró.
Egy festőművész.
És egy tizenöt éves titok,
ami örökre összeköti őket.

Prológus

Tisztelt hölgyeim és uraim!

A nevem Alice Carrington. A washingtoni St. John Középiskola végzős diákja vagyok. Tizenhat voltam, amikor először lefeküdtem az iskolaigazgatóval, Mr. George Holdennel. Hogy miért tettem? Joggal kérdezhetik. Bennem is felmerül a kérdés most, hogy végre kinyílt a szemem, de akkor nem láttam mást, csak egy rendkívüli férfit. Jóképű volt, befolyásos és elérhetetlen... Nem érdekelt a korkülönbség, sem az, hogy felesége van. Szerettem, igen, le kell írnom, hogy szerettem Mr. Holdent.

A kapcsolatunk tizedikben kezdődött, amikor néhány osztálytársammal önkéntes munkát vállaltunk, és többször is beszélnem kellett Mr. Holdennel. Valahogy érződött, hogy vonzódunk egymáshoz, és akkor bókolni kezdett nekem. Azt mondta, gyönyörűnek és különlegesnek tart, én pedig ittam a szavait.

Persze először rettentően óvatos volt, és próbált ellenállni a kísértésnek. Néha az irodájában váltottunk pár szót, aztán hozzám is ért, majd meg is csókolt. Később a legnagyobb titokban találkoztunk az iskolán kívül is. Általában egy motelbe vitt, Arlingtonba, jó messze onnan, ahol felismerhetnek. A Tizedik út mellett van egy lepukkant, barna épület, leellenőrizhetik, ha akarják. Ritkán az is előfordult, hogy az irodájában, vagy a házában is együtt voltunk, abban az ágyban, ahol a feleségével alszik.

Mire idáig eljutottak a levelemben, biztosan többször is feltették már maguknak a kérdést, hogy miért osztom meg mindezt önökkel. Tudják, Mr. Holden azt mondta, hogy szeret, és azzal hitegetett, hogy ha majd leérettségiztem, elhagyja a feleségét, és felvállal engem. Hittem neki és türelmesen vártam. A kapcsolatunkat hétpecsétes titokként őriztem éveken át, őt pedig istenként tiszteltem. Egészen addig, míg rá nem jöttem, hogy Sally Petersonnal is kavar... na meg Rachel Hendricksszel. Az érettségi után rajtakaptam Sallyt, ahogy az igazgatói irodából jön ki; elég egyértelmű volt minden, nem kellett hozzá nagy fantázia, hogy tudjam, mi történt... Tőle hallottam Rachel nevét is. Ki tudja, még hány lány lehet ezen kívül?

Úgy tettem, mint aki semmiről nem tud, és találkozót kértem tőle. A házába mentünk, mert a felesége megint elutazott. Miután együtt voltunk, édesen elszunyókált, én pedig megörökítettem magunkat a mellékelt, sokatmondó képen, hogy higgyenek nekem. Szerintem a kép és az itt leírtak épp elég bizonyítékul szolgálnak arra, amit velem tett. Úgyhogy most átadom őt önöknek, és remélem, alapos munkát végeznek majd.

Minden jót!

Alice Carrington
Greenbelt, 2002. május 19.

Ezzel a levéllel kezdődött minden. Amikor 2002. május huszadikán ébredezni kezdett az ország, sürgős levélküldemények érkeztek a jelentős televízió- és rádióállomásokhoz, a napilapok szerkesztőségeibe és a Marylandi Állami Rendőrséghez. A boríték egy kézzel írt, fénymásolóval sokszorosított vallomást és egy polaroid kép másolatait rejtette. Azonnal mozgásba lendült a körhinta, felizzottak a telefonvonalak, és elindult két

rendőrautó. Az egyik Mr. George Holden háza előtt parkolt le, majd a következő pillanatban felsikított a csengő, és az ajtót nyitó zavart férfit elvezették. A másik egység a Carrington-házhoz vonult. Alice Carringtont, a levél fiatal íróját azonban nem találták otthon. Bár viharos gyorsasággal vált ismertté a neve és az arca az Államokban, ő maga nem került elő.

Bosszút akart, és megkapta. De vajon tisztában volt-e vele egyetlen pillanatig is, hogy a tettei olyan események láncolatát indítják el, mely sokkal messzebbre gyűrűzik az elképzelhetőnél? Hogy olyan sorsokat csomóz össze, melyek akkor még párhuzamos egyenesekként haladtak egymástól végtelen távolságokra? Nem, Alice mindezt nem tudta. Csak egy mélyen megsebzett lány volt, aki a feje tetejére állította a világot.